

Hän alkoi uskoa ihmeisiin ja oli varma että toiveet voivat toteutua sittenkin. Askelma askeleelta odotuksen portaita alaspäin kavutessa toivon kipinä katosi. Kiviaskelmat johdattivat vankityrmään jonka kosteudessa kylmät pisarat tipahtelivat silmiin valuivat kirpeinä pitkin kosketuksen unohtanutta ihoa. Täyttivät jäisen betonilattian nousivat suuhun hukuttivat ja lopulta jäi vain kevyt aaltoilu jonka alla makasi menetetty sielu jota kukaan ei nähnyt ei kuullut, ei kaivannut. Eihän kukaan osaa kaivata äänetöntä ja tyhjää. Se sielu jonka piti uskoa ihmeisiin loputtomasti nujerrettiin ihmeellisellä sanattomalla voimalla. Kai sekin on ihme. Tappaa jotain niin suurta. Niin vähällä voimalla.